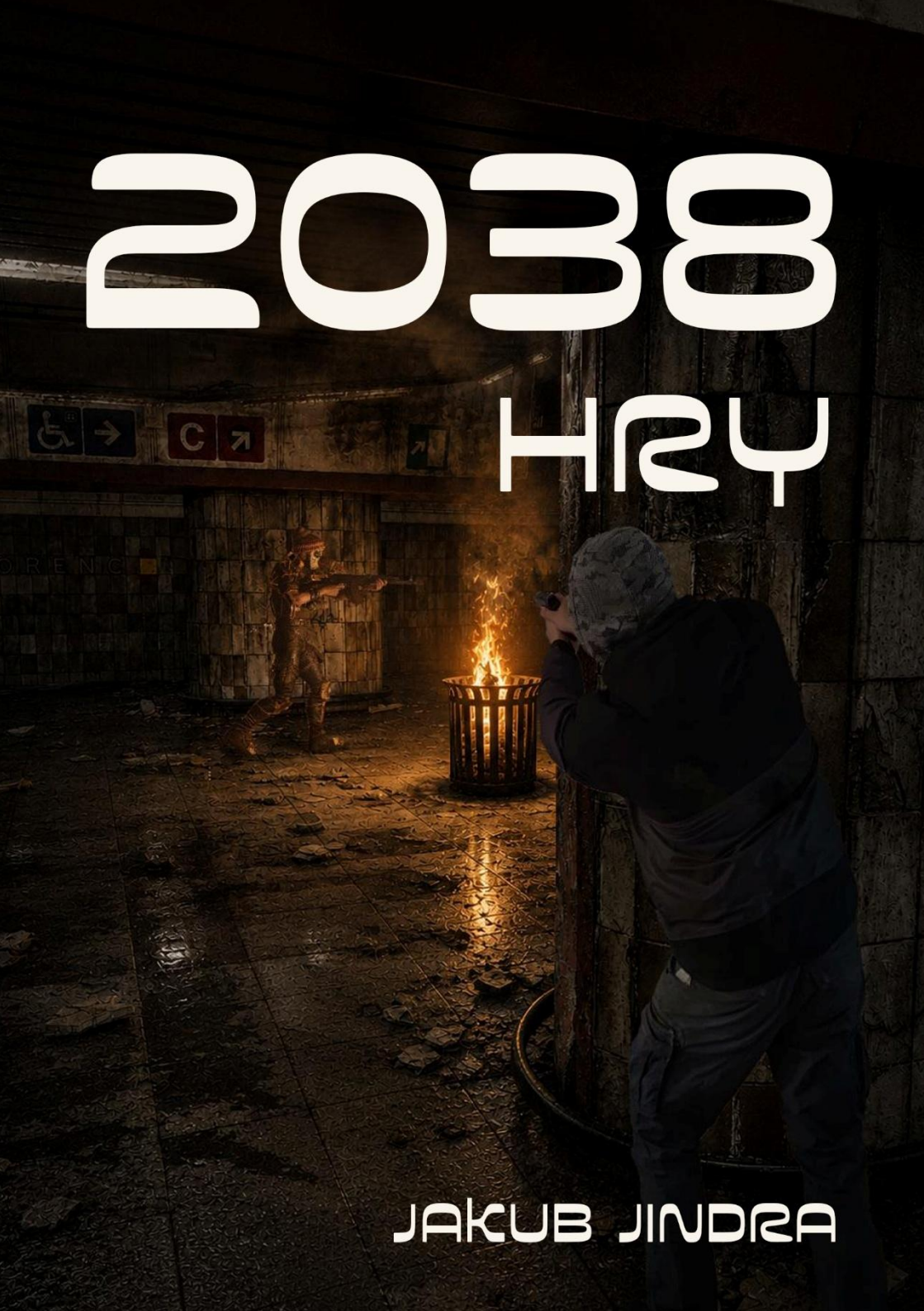
2038

HRY

JAKUB JINDRA

2038

Kniha třetí: Hry

Jakub Jindra

KAPITOLA 1.: MIZERNÁ PRÁCE

Fantom seděl v sále, který kdysi dávno sloužil jako galerie umění. Na zdech stále visely obrazy, jen vybledlé, plátna potrhaná, malba se drolila. Skla výstavních skříní byla rozbitá, ale střepy uklizené. Byť všechny ty výstavní kusy v novém světě ztratily svou hodnotu, Mizerové je v galerii ponechali, aby si tato místnost připomněla alespoň kapku zašlé slávy, aby si zachovala alespoň kousek vážnosti a důstojnosti.

Neseděl tu sám. Okolo něj uzmuli místa jeho kumpáni. Kdo nenašel volnou židli, stál v pozadí u stěny. V galerii se sešlo čtrnáct po zuby ozbrojených gangsterů. Fantom měl svého Dragunova opřeného o židli. Jako každý správný Mizera se o svou zbraň staral jako o vlastní dítě. Funkční vybavení a důkladná připravenost bylo jejich zásadní heslo.

O tom, že se připravovalo něco velkého, se dlouho šuškalo. Taková sešlost neměla u Mizerů obdoby. Svolali posádky z detašovaných oddělení, aby se sešli zde na velitelství, a to znamenalo jediné. Dnes se dozví, oč běží.

Fantom tam seděl v bundě, okolo krku měl omotanou červeno-bílou palestinu. Venku nastala obleva, jenže zdi starého domu byly prochladlé. Tolik lidí na jednom místě sice vyprodukovalo mnoho tepla, avšak ne tolik, aby odolalo končící nukleární zimě. Nebe se pomalu trhalo, ale zimní období bylo stále tuhé a nemilosrdné.

Mizerové ohřívali jen obytné části velitelství, galerie mezi ně nepatřila.

Jako poslední do místnosti vstoupil Don se svým zástupcem Azurem. Don byl hubený člověk, měl upravené krátce střižené vlasy, do hladka oholený, na sobě teplý kabát. Místností kráčel rázně a sebejistě. Pohledem si prohlédl všechny přítomné. Bylo na něm vidět, že misí se přímo neúčastnil. Nebyl ozbrojen a v boji by moc platný nebyl. Ale svůj respekt a uznání si zajistil tím, co měl v hlavě. Už několikrát prokázal, že umí plánovat a rychle rozhodovat. Vynikal v taktice a ovládal strategii. Navíc měl své zdroje informací – propletenou síť špehů a informátorů, díky čemuž Mizerům zajistil posledních pár let prosperity gangu.

Zato Azur byl pravý opak. Mohutný a vysoký. Šel z něj strach. Neustále nosil taktickou vestu s balistickou ochranou, byl ověšen sumkami se zásobníky, taktickými prostředky a zbraněmi. Na vestě nosil Glocka s kolimátorem a svítilnou, na popruhu se mu houpala útočná puška AR-15, osazena snad vším, co se na tělo vešlo. Střelecké brýle nikdy nesundával, stali se součástí jeho image. Pokud by snad někdo na okamžik zapochyboval, že by Dona sesadil, protože neumí zacházet se zbraněmi, byl tu právě Azur, který je přiměl se nad těmi pochybami pořádně zamyslet.

Don si stoupnul před tabuli s nakreslenou mapou hlavního nádraží, Azur se postavil vedle něho, rozkročil se a spojil ruce za zády ve stylu Amerického pohovu. Každého z přítomných si prohlédl přísným pohledem. Když spojil svůj zrak s Fantomem, zamrazilo

v něm. Fantom raději pohled odvrátil a předstíral, že něco hledá po kapsách.

„Mnoho z vás si říká, proč jsme se zde sešli," začal Don. „Navíc v takovém počtu. Spousta z vás tuší, že se chystá něco velkého. Něco, co v historii nového světa nemá obdoby." Ponechal dramatickou pauzu, jako prostor pro reklamu uprostřed napínavé části, aby umocnil napětí z očekávání. „A tušíte správně. Zadavatel nás postavil před největší úkol, kterému jsme kdy čelili. Bude to pro nás znamenat slávu, prestiž a bohatství. Dostaneme se na vrchol." Mizerové s napětím poslouchali, hltali každé Donovo slovo. „Většina z vás je tu dlouho, mezi námi ale sedí i pár nováčků." Fantom se rozhlédl okolo. Snažil se přijít na to, kdo je už ostřílený gangster a kdo bažant. Bylo to ale těžké poznat. Množství vybavení dokonce ani věk nebyli zárukou zkušeností. Sám Fantom měl za sebou několik let mezi Mizery. Jeho rudo-bílá palestina zažila řadu misí, ztratil pár přátel. Ale jeho Dragunov jich zabil mnohem víc. Pohladil hlaveň a pousmál se. „Věřím tedy, že nemusím podotýkat, abyste do této mise vložili všechno. Váš um, zkušenosti, a hlavně profesionalitu a disciplínu, protože díky těm jsme se dostali mezi nejsilnější gangy v Praze."

Vtom se do vzduchu vymrštila ruka s žádostí o dotaz. Don přikývl.

„Je pravda, že s námi budou spolupracovat i jiné gangy?" zatvářil se kysele jeden z Mizerů. A Fantom mu rozuměl. Také k němu prosákly takové zkazky. Sám z toho neměl radost. To asi nikdo, kdo věděl, jaká rivalita mezi gangy panuje, kdo zažil vyřizování účtů.

„Ano," přiznal Don. „Na této akci se budou podílet Drexovi muži a Divocí. Ale my víme, že gorily v sakách zastíníme a Divocí s námi

jdou jen jako maso do mlýnku," pousmál se. „Nicméně i tak je spolupráce pro náš úkol esenciální. Nechci slyšet o žádných podrazech či neposlušnosti." Sálem opět zašuměly hlasy rozhořčení a nesouhlasu. „Protože my Mizerové víme, že účel světí prostředky. Tedy pro tuto chvíli, opakuji jen tuto chvíli," zdůraznil slovo tuto, „jdou naše neshody stranou. Abych vyložil karty na stůl a předešel tak fámám, proběhlo jednání s Drexem a Alfa Lvem. Tenhle úkol, před který nás zadavatel postavil, je na tolik velký, že vyžaduje spolupráci tří gangů, které přímo specifikoval, a to si také kladl jako podmínku. A já na ni přistoupil."

Zvířata, zavrtěl hlavou nad Divokými Fantom. On ale věděl, že zatímco Divocí budou umírat, on bude schovaný, krýt spolubojovníky a vybírat si důležité cíle jeden po druhém.

Když už to vypadalo, že žádná další překvapení se konat nebudou, Don odkryl ještě jednu kartu. Tu nejpodstatnější, žolíka celé akce.

„Naším cílem… bude Vláda." V galerii to zašumělo. Vzduchem se nesl šepot, ve kterém se mísily zaskočené a udivené hlasy. Mizerové kroutili hlavami. To přeci nemohl myslet vážně? Vláda se v posledních dnech potýkala s problémy, její pověst dosti utrpěla, stále ale dominovala žebříček jako nejprestižnější organizace v Praze, a to se značným náskokem. Každý se jich bál, vyhýbal se jim, jejich obrněné konvoje byly neblaze proslulé. Jediná organizace, která proti Vládě roky otevřeně bojovala, byl Odboj. Ale i ten se schovával v ústraní, útočil ze stínů. *Vlastně jako Mizerové*, pomyslel si Fantom. „Ano, budeme čelit Vládě," pokračoval Don, když se galerie uklidnila. „Proto očekáváme silný odpor. Budou mít pokročilou techniku a

vycvičené vojáky. Avšak na naší straně bude moment překvapení. Drex do okolí nastraží výbušniny, aby zlikvidoval těžkou techniku a způsobil prvotní chaos. Také povede samotné vyjednávání, které bude sloužit jen jako zástěrka pro vylákání nepřítele. Jeho lidé tedy budou přímo v centru dění. Stejně jako Divocí. Jak se rozpoutá chaos, naběhnou na ně." Don začal kreslit na tabuli. „Místo vyjednávání bude přímo před halou hlavního nádraží. Nevíme, jaké síly si Vláda přivede, ale určitě toho nebude málo. Zadavatel nás ujistil, že se tam mají vyskytnout vysoké šarže. Na druhé straně budou Drexovi lidé. Ozbrojená skupinka doprovázející vyjednavače. Těm se nesmí nic stát," zdůraznil. „Drexovi stoupenci dorazí na smluvené místo ze západu od Opletalovy ulice. Divocí se mezitím schovají v útrobách hlavního nádraží, kde vyčkají na signál. Jak Drexův ženista spustí ohňostroj, naběhnou na ně a rozpoutají chaos." Celá operace mohla čítat kolem osmdesáti lidí, přemýšlel Fantom. To bylo slušné vojsko, celé složené z gangsterů. „My zaujmeme pozice v okolí. Park je sice zarostlý, ale okolní budovy vysoké. Budeme je mít jako na dlani a poskytneme tak Drexovi a Divokým podporu z dálky." Odložil fix a opřel se rukama o stůl. „Naši zvědové okolí dávno prohlédli a vytipovali úkryty. Jak skončí tahle porada, každý z vás dostane přidělenou pozici a bez otálení vyrazí obsadit místo."

Don na to spěchal. To proto měli všichni dorazit v plném vybavení a připraveni do terénu. Bylo mu jasné, že akce proti takovému nepříteli vyžadovala co největší utajení. Rychlým jednáním zajistil minimální riziko úniku informací.

„Je jasné, že stejně jako my, si Vláda okolí dobře zkontrolovala a nějakým způsobem nad ním bude držet dohled. Mohou to být agenti, kamery nebo drony. Proto pozice obsadíte už dnes a jednotlivě. Nechci žádné hromadné přesuny."

V tomhle ohledu budou největším rizikem Divocí. Budou jako stádo zvířat. K přesunu by mohli využít tunely metra, vždyť Doupě mají hned pod Metropolí. Ale tunely jsou dlouhé a nebezpečné.

„Samotná akce proběhne zítra. Do té doby se zašijete v úkrytech. Schováte se do útrob domů, využijete termofolií, abyste ošálili termokamery. Nebudu zmiňovat, že sebemenší opomenutí detailu může ohrozit celou akci, což by mělo fatální následky."

A že čelí nemalému riziku, bylo zjevné. Vždyť jediný, kdo se za ta léta odvážil Vládě otevřeně postavit, byl klan Hvězdářů, který napadl a zlikvidoval Vládní hlídku. Avšak odplata na sebe nenechala dlouho čekat. Vláda přesunula většinu svých sil na západní periferii Prahy a v plné síle provedla vpád do obory. I když se jim Hvězdáři nakonec jako zázrakem ubránili a uštědřili tak Vládě krutou porážku, byl to krvavý konflikt. Mnoho lidí zemřelo na obou stranách. Proslýchalo se, že jim v obraně pomohl Odboj, i když se Hvězdáři vždy pyšnili svou samostatností a odloučeností od betonové džungle. A nyní se měly proti Vládě obrátit pražské gangy. Fantom z toho neměl dobrý pocit, ale Donovi věřil.

„Celou akci započne Fantom," jmenoval odstřelovače. „Jakmile zaregistruje cíl, ve vhodnou chvíli jej zlikviduje." Fantom na sobě cítil zraky Mizerů. Přejel mu mráz po zádech. „Na to naváže ženista od Drexe a pak vládní vojáky rozneseme na kopytech. Nevíme, kolik jich

můžeme očekávat. Deset? Třicet? Nevíme ani, jakou techniku budou mít k dispozici. Ale budeme na ně připraveni. Jak to skončí, velíme okamžitý ústup. Lze předpokládat, že jak se o tom Vláda dozví, přesunou na místo posily. Ale my už tam dávno nebudeme. Rozchod!" pokynul Don.

A pak pohlédl na Fantoma. Ten zatajil dech. Don na něj spoléhal. Měl v přepadení sehrát zásadní úlohu.

Don pokynul rukou, aby k němu přišel. Fantom se tedy postavil, oblékl si balistickou vestu, kterou měl doplněnou o ochranné pláty, a přes rameno si pověsil Dragunov. Propletl se mezi Mizery a postavil se před něj. Nejprve se podíval nahoru Azurovi do tváře, v té však nečetl ani špetku vzrušení. Azur ho dobře znal a věděl, že mu může věřit. Věřil mu i Don, ostatně proto mu přidělil tak důležitou roli.

Fantom pohlédl zpět na Dona. A ten spustil:

„Celá akce stojí na tobě." To Fantoma těšilo, ale i přes všechny své zkušenosti byl nervózní. „Vyhledáš nejvyšší šarži Vlády, pravděpodobně to bude jeden z vyjednavačů, a ve vhodnou chvíli ho zlikvidueš." Fantom přikývl. „Tvá pozice bude rohový hotel na kraji parku," ukázal na tabuli, „skýtá dobrý výhled na místo vyjednávání. Tam se potkáš s ženistou od Drexe. Říká si Čip. Smluvené heslo je Zeus."

„Rozumím."

„Výborně," položil mu dlaň na rameno. „Běž se připravit, je čas vyrazit. Tahle akce se musí zdařit. Ve hře není jen štědrá odměna, ale také prestiž. Vyhoupneme se do čela žebříčku."

Fantom opět přikývl. Odebral se z galerie, nafasoval termofolii, doplnil si vybavení – to všechno uložil do svého sportovního batohu – a vyrazil.

Přestože nastala obleva, jako první ho do tváře udeřil mráz, proto si okolo hlavy omotal palestinu. Jediné, co bylo vidět, byly jeho oči. Fantom znal centrum podrobně a věděl, jak se v něm pohybovat. Držel se v ústraní, následoval zapadlé uličky, velké ulice přecházel jen zřídka, když nebylo zbytí. Prvně se ujistil, že se v okolí nikdo nenachází, a pak rychlý přesun na druhou stranu. Využíval pasáže, průchody nebo garáže, nikdy však metro. Jen hlupák by vkročil do podzemních tunelů Prahy.

Věděl, kudy obchází smečky divokých psů, kde číhají anomálie, jaké domy obývají nebezpečné skupiny a jiné gangy, kde může narazit na samotáře – v lepším případě si všímají sami sebe, v tom horším je konflikt nevyhnutelný – nebo Vládní hlídku.

Z Prahy zbyla jen pustá džungle z betonu. Opuštěné rozpadlé stavby, ulice pokrývala suť, vraky vozidel a mezi nimi kosti, jako připomínka krutosti atomové války. Prahu obývala jen hrstka lidí, zdivočelých, neschopných se poučit z minulosti. Zbyly jen střípky staré civilizace.

Fantom si na Soudný den moc dobře vzpomínal. Toho večera, když se rozzářila obloha na obzoru, řídil svůj kamion. On ale nebyl naivní. Sledoval vývoj tehdejší politiky a věděl k čemu směřovala. Účastnil se protestů a demonstrací, ale ty k ničemu nevedli. A tak se začal připravovat na konec světa. Díky tomu neustrnul jako ostatní řidiči. Strhnul volant, jeho těžký nákladní vůz rozrazil kolonu před

ním a protisměrem zajel do tunelu, kde se jeho přívěs zaklínil ve vjezdu. A pak přišla samotná tlaková vlna. Auta před tunelem smetla jako by byla z papíru. Ale on přežil. A jak se oklepal, vcelku rychle pochopil fungování nového světa. Pětadvacátého srpna následujícího roku stát padl a s ním i řád. V centru byla pravidla jen taková, jaká si každý udělal. A tak začaly vznikat gangy. Fantom se rychle přizpůsobil.

Konečně se před ním rozprostřel okraj zarostlého parku. On do něj ale nevkročil. Zahnul za roh a ztratil se ve vchodu do prostor bývalého hotelu. Tiše a obezřetně vystoupal po schodišti a nahoře zapadl do určeného bytu.

„Zeus," vyslovil smluvené heslo a naslouchal zdánlivě pustým prostorám.

„Zeus. Pojď dál," opáčil hlas.

Fantom zavřel dveře a zamkl za sebou. Do zítřejší akce nesměl nikdo dovnitř ani ven. Vstoupil do zpustošeného pokoje s výhledem na park, odkud hlas vyšel. Nad rozepnutou sportovní taškou tam seděl muž v saku.

„Ty musíš být Čip," spustil Fantom. Ale jak tam stál nad rivalem, se kterým měl dnes spolupracovat, víc slov v sobě nenalezl.

A strohé „ano" Čipa i to, že mu nevěnoval ani pohled, naznačovalo totožné pocity.

Fantom to samozřejmě vycítil. Napětí v místnosti se dalo krájet. Jen odvrátil hlavu a postavil se k oknu. Zvědi se nemýlili, výhled byl opravdu dokonalý. Prostranství před halou Hlavního nádraží měl jako na dlani. Sejmul z ramene Dragunov a opřel ho vedle okna. Skleněné

výplně byly rozpraskané a plné děr. Hlaveň jimi bez problémů prostrčí, aby si ji pohodlně opřel o rám okna. Díry byly ale dost velké na to, aby jimi dovnitř prolétl pátrací dron.

„Bude třeba znepřístupnit okna," upozornil Čipa. Ten mezitím sestavoval ovládací panel u vedlejšího okna. „Umělá inteligence je provede všemi škvírami, které v okolí vyhodnotí jako nebezpečné. Musí to ale vypadat přirozeně, aby zabarikádovaná okna nevzbuzovala podezření, že se tu někdo skrývá."

„Tak se do toho pusť," odpověděl s nezájmem Drexův ženista.

Fantom polknul hněvivou odpověď. Ničím by si stejně nepomohl, ale překvapilo ho, že čip, který zjevně rozumí technice, navíc nevypadá jako hlupák, si s tímhle nelámal hlavu. To byl nejspíš ten zásadní rozdíl mezi Mizery a Drexovými stoupenci.

A tak se sklonil a na zemi vytřídil velké kusy rozbitého skla. Ze své tašky vytáhl kobercovou lepící pásku, střep vložil zpět do rámu a přilepil jej. Takto to udělal i s ostatními. Snažil se, aby to vypadalo přirozeně, ale aby nezanechal díru, do které by se vešel dron. Zacelil výplně okenic a pak si šel hledat místo, kde v pohodlí přečká do rána. Co nejdále od oken, aby nebyl vidět. Podlahu zametl, poskládal na ni polštáře z pohovky a samotnou pohovku posunul tak, aby jej skryla. Pak rozložil termofólii a přikryl se. Nezbývalo nic jiného, než čekat.

Dlouhé hodiny se stávaly úmornými. Den plynul pomalu a Fantom celý čas trávil na zemi za pohovkou. Společnost mu dělala jen kniha, kterou vytáhl z oprýskané knihovny. Staré science fiction, jehož budoucnost se stala přítomností. Ne však tou hrdinskou a romantickou představou, nýbrž krutou a nemilosrdnou realitou.

Čip si našel místo za rohem, kam si přestěhoval matraci, aby se mu pohodlně leželo. Jako na povel zavřel oči a usnul. Přesně jak se očekávalo, od večera bylo v okolí slyšet bzučení dronů. Fantom měl dost práce s mlaskáním, aby udržel Čipa bdělého, neboť jeho chrápání by mohly detekovat drony, které by následně uvědomily Vládu, že se v hotelu nachází divoký medvěd.

V mezičase Fantom přemýšlel nad jejich misí. Věděl, že bohatství v kombinaci s prestiží je lákavá nabídka, stále si ale nebyl jist, zda to za takové riziko stojí. Zdálo se, že co se týče samotné akce, vše hrálo v jejich prospěch. Vše bylo dobře naplánované. Stále ale existovala další rizika. *Například spolupráce gangů*, pohlédl na Čipa, který se v naprosté tmě akorát kabonil, uražený, že jej Mizera nenechá vyspat. Vždyť byli rivalové, co si jdou léta po krku. *Nebo stačí snad vidina takové odměny, aby nejen vůdcové, ale také samotní členové gangů přešli svou nesnášenlivost?* Ve vzduchu stále viselo mnoho otazníků. Třeba co bude potom? Možná se s Drexem a Divokými stanou legendami, ostatní gangy se jich zaleknou, ale Vláda si to zajisté nenechá líbit. Fantom však důvěřoval Donovi. Spoléhal se, že má plán.

Tma ustoupila šeru a šero vyhnaly první sluneční paprsky. Fantom se narozdíl od Čipa nevyspal. Ne tak, jak by si přál. Nechtěl zamhouřit oka pro případ, že by se něco pokazilo, že by byl nucen rychle reagovat. Spal jen tak akorát, aby se spánkový deficit nepodepsal na jeho mušce. Potřeboval být bdělý, základem byl klidný, pravidelný dech a jistá ruka.

„Vážně jsem nečekal, že půjdeme proti Vládě," byla první slova, která spolu ti dva prohodili.

„To asi nikdo," opětoval Čip. Mlčení bylo tak dlouhé, že pokořili zábrany ze vzájemné nesnášenlivosti. Fantom se zády opíral o zeď, seděl na polštářích z pohovky a u toho se cpal fazolemi z plechovky. Čip zase ležel na matraci, hlavu na batohu, nohy překřížené a v rukou si pohrával s malým počítačovým čipem, který mu visel na krku.

„Jaká odměna stojí za to znepřátelit si tak silnou organizaci?" přemýšlel nahlas Fantom.

„Tady jde o víc než jenom o nějakou odměnu, to musí vidět každej." Ale zřejmě ani Čip neznal podrobnosti zakázky.

„Zdá se, že Richter fakt někomu leží v žaludku. Vláda ztrácí vliv. Na západě jim nakopali prdel křováci, tady v centru jim jeden jedinej samotář odpálil přehradu."

„Myslíš Spáč?"

Fantom přikývl.

„Sebelepší lovec odměn by tohle sám nezvládl. Jen si připsal zásluhy jinýho."

Fantom ale zavrtěl hlavou. „A jako koho? Kdo by se tímhle nechtěl pochlubit?"

„Třeba Odboj," pozvedl obočí Čip. „Ty asi nejseš z Metropole, co?" Fantom zavrtěl hlavou. „Já toho Spáče viděl. Je to jen zoufalej ochlasta. Ale Odboj udělá všechno proto, aby Vládě uškodil. Navíc po fiasku na západě Prahy, kde banda křováků odrazila Vládní útok a donutila je stáhnout se z obory, je na tom organizace Vlády fakt bídně."

„Já bych je nepodceňoval," nesouhlasil Fantom. „Bojovali na jejich území, navíc právě zničení elektrárny je přisuzováno jejich prohře. To ale neznamená, že jsou slabí."

Čip na to jen pokrčil rameny. „Dnes dostanou další lekci," pousmál se.

Fantom se ale nesmál. Neměl z toho radost. Nebylo to osobní. Byla to prostě jen mise, kterou mu zadal Don. Předpokládalo se, že úspěch zvedne jejich gang, že z toho vytěží maximum, on v tom ten benefit ale neviděl. Viděl jen riziko.

Pod okny zavrčel motor. Oba urychleně opustili své kouty a potichu se přemístili k oknům. Nahlédli ven. Spatřili Vládního Land Rovera s doprovodem několika vojáků.

„Osm pěších plus osádka vozidla," spočítal Fantom skrze optiku puškohledu.

„A plně automatizovanej kulomet na střeše vozu," doplnil ho Čip. „Při troše štěstí zaparkuje v blízkosti trhaviny a já ho vyřadím stiskem jednoho tlačítka," samolibě se usmíval.

„Prostor nad Sherwoodem křižují drony."

„Než si uvědoměj, co se děje, bude po všem."

„Doufejme." Fantom si k oknu přisunul stoličku, na kterou se posadil. Hlaveň Dragunova prostrčil škvírou v okně, předpažbí si pohodlně opřel o rám a přehodil přes sebe termofólii.

Vládní jednotka se vnořila do parku. Zakrývaly je holé větve vysokých keřů a polámané pahýly suchých kmenů. Fantom dokázal sledovat pouhé obrysy vozidla míhající se v hustém porostu, jen zvuk motoru ho ujišťoval o přesné poloze. Ale tak jak očekával, jednotka se

vynořila na betonovém prostranství před budovou hlavního nádraží. Vozidlo zaparkovalo u jednoho ze sloupů podpírajícího převis střechy.

„Bingo," zvolal vítězoslavně Čip.

Fantom ale věděl, že vyhráno zdaleka nebylo. Mnohokrát je přečíslili, přeci jen ale stáli proti Vládním vojákům. Měli vojenský výcvik, technologie a monitoring ze vzduchu.

Z černého Land Roveru vystoupili další dva vojáci, po nich muž v černém kabátu. Fantom okamžitě rozeznal svůj cíl. Přes kabát měl oblečenou taktickou vestu, na očích lustrační brýle, kterými okamžitě skenoval okolí. Jeho tvář zdobil výrazný černý knír.

„To je náš cíl," řekl.

„Kdo?" Oba šeptali.

„Ten panák v kabátu."

Čip se zakabonil a urovnal si límeček svého saka.

„Bude to agent. Předpokládám, že povede vyjednávání."

„Tak ho sejmi."

„Ne," zamítl Fantom. „Ještě ne."

Čip nahlédl přes rám okna. „Motá se kolem auta. Na co chceš čekat? Až se ti vystaví jako terč na střelnici? Snad si tě, kurva, vybrali, protože umíš střílet."

„Nemáme kam spěchat," uklidňoval ho. „Počkáme, až dorazí druhá strana s gorilami od Drexe."

„Kašli na ně, dostaň ho. Já to pak taky zmáčknu, tím si jeho smrt pojistíme," naléhal Čip.

„Ne. Počkáme na správnou chvíli. Chci si být jistý zásahem. A výbušnina možná zneškodní vozidlo, ale šance na usmrcení agenta je nízká. Navíc, dokud se neobjeví protistrana, budou ostražití. Až začne vyjednávání, otupí a moment překvapení bude nejsilnější."

„Nebo se něco podělá a zmizí tak rychle, jako se objevili."

Fantom na to nereagoval. Vždy se mohlo něco pokazit. Agent sice rozprávěl se řidičem, ale během vteřiny se mohl schovat v autě, nebo by zaběhl do vestibulu nádraží. A bylo by po všem. Fantom z vlastních zkušeností věděl, že čekání se vyplácí.

A když už sám začínal být nervózní a v hlavě ho hlodala myšlenka, že by přistoupil na Čipovo naléhání a zbavil se cíle už teď, aby se mohl vrátit zpátky do Posledního útočiště, na okraji parku se vynořila skupina Drexových bojovníků.

Jak je Fantom spatřil, rozbušilo se mu srdce. Z kapsy vytáhl inhalátor a vdechl dávku. Jakmile se syntetický opiát dostal skrze plíce do krevního oběhu, srdce jako na povel zpomalilo, jeho dech se zklidnil, nervozita ustoupila. Mohl se plně soustředit na jedinou věc, a to bez rušivých elementů stresu.

Skupina prošla zarostlým parkem a vynořila se na prostranství před halou Hlavního nádraží. A tam mě Fantom poprvé spatřil. Tehdy jsem plnil roli vyjednavače za Odboj, do které mě namočil Bourák. Doprovázel mě malý plešatý společník, starší klanu Hvězdářů, který tu svůj klan zastupoval.

Fantom skrze puškohled sledoval probíhající jednání. Měl nás jako na dlani.

„Čipe, ta padesátka nesmí promluvit," zaměřil černého Land Rovera osazeného rámem a sítí před čelním sklem. Zkusil skrze okno nalézt pozici operátora, ale nepodařilo se.

„Tak už nemel a sundej toho hajzla, kurva," naléhal Čip.

Fantom opět zaměřil agenta. Ten si mě vzal stranou, zřejmě kvůli důvěrnému rozhovoru. Stál k němu bokem. Byl sice menší terč, ale z boku jeho vesta poskytovala v podstatě nulovou balistickou ochranu. Ne že by si s tím jeho ráže 7,62 mm neporadila, ale jistota je jistota. Přeci jen to byla větší vzdálenost a střela postupně ztrácela kinetickou energii.

Fantom přemýšlel nad tím, o čem jsme hovořili, to se ale nikdy nedozvěděl. Komunikace probíhala v poklidu, nicméně Fantomovi neunikl můj defenzivní postoj. Zato agent se zdál být nad věcí.

„Na co, kurva, čekáš? Tak už ho sejmi!"

Čip měl pravdu. Nebyl důvod otálet. Nastala ta správná chvíle. Vyjednavači byli ponořeni hluboko v konverzaci, vojáci jen ležérně pozorovali okolí. Jen jeden z nich mě neustále probodával pohledem.

Fantomův dech se zpomalil na tolik, že by ho neslyšeli ani v naprostém tichu. Byl nehybný jako socha, zpod termofolie vykukovala jen zbraň. A pak stisknul spoušť. Místností se rozlehl výstřel. Než si agent uvědomil, co se děje, skácel se k zemi. Drexovi muži tasili zbraně, Vládní vojáci hledali úkryt. Další výstřel skolil vojáka. A já tam jen stál. Jako by se mě nic z toho netýkalo. Jako bych byl jen pozorovatel uzamčen ve své hlavě. A pak na mě namířil kulomet ráže 50 mm. Než však stačil vystřelit, než si Fantom stihl najít nový cíl, Čip stiskl tlačítko. Zablesklo se. Trhavina roztrhla sloup a

převrátila Vládního Land Rovera na bok. Okolí zahalil oblak prachu. Střecha nádraží se utrhla a zřítila přímo na vojáky.

Fantom vystřelil po dalším, ale minul. Voják se stihl ukrýt za spadanou suť. Další výstřel dopadl těsně vedle hlavy jiného. Vládní vojáci reagovali rychle. Z úkrytů opětovali palbu po Drexových gorilách. Fantom už ale na potřetí neminul. Zasáhl těžkooděnce v kevlarových plátech do hrudi a vyřadil ho z boje. Byli obklíčení. Fantom přemířil na vojáka schovávajícího se za vozidlem, ale minul. Střela zasáhla disk kola.

Vládní vojáci se začali ohlížet. *A teď jim do zad vpadnou Divocí*, pochopil Fantom. Čip opět stiskl tlačítko a další nálož odřízla cestu ustupujícím vojákům Vlády. Popadali jako kuželky. Fantom si našel další oběť. Tentokrát vystřelil po vojákovi, co si hledal úkryt za rozbořeným sloupem. Ale v pohybu jej minul. Když chtěl znovu vystřelit, zaskočil ho další výbuch, jenže cvaknutí tlačítka, které by Čip stisknul, nepostřehl. A pak zaslechl střelbu z velké ráže. Instinktivně puškohledem zaměřil převrácené vozidlo. Jeho automatizovaná věž ale střelby rozhodně schopná nebyla. Něco bylo jinak.

Přestal se spoléhat na puškohled, který mu skýtal skoro nulové periferní vidění. Ke své hrůze svým zrakem uzřel obrněný Vládní konvoj, v jehož čele si zarostlým parkem klestila cestu obrněná dodávka.

„No do prdele," zhrozil se Čip. „Kde se tu, kurva, vzali?"

Pojistili si vyjednávání, odpověděl si v duchu Fantom. Drexovy gorily nejprve zasáhla výbušnina a velká ráže kulometu, kterým byla

dodávka osazena, během několika vteřin rozprášila zbytek. Konvoj navíc pokrylo družstvo ze střechy Hlavního nádraží. Fantom netušil, jak se tam objevili, ale začal po nich střílet. Hned druhá střela potvrdila zásah. Ztratil výškovou převahu, ale jeho puškohled mu zajistil přesnou střelbu. Jenže jakmile první z nich padl, zbytek se skryl za zídku. Nebylo třeba dále krýt konvoj. Vojáci totiž vtrhli do haly nádraží, aby se vypořádali s Divokými. Rychle určili, odkud přicházela střelba, vykoukli pouze útočné pušky s optikami a začali střílet nazpět.

„No do prdele!" skrčil se Čip, kterého zasypala omítka od odražených střel. Další salva proletěla sklem a Fantoma zasáhla smršť střepů. Ten ale zůstával v klidu. V krvi mu kolovala taková porce drog, že ho nic nevyvedlo z míry. Opět vystřelil, projektil ale vychýlil vítr. Čip odpálil nálož na kraji parku, ale dodávka stála příliš daleko. Další výstřel minul svůj cíl. Fantom se přestal soustředit na vojáky na střeše a opět začal hledat cíle na místě zaparkovaného konvoje. Ale vojáci věděli, odkud střílí a našli si úkryt.

„Rozpraš je, Čipe!" Jenže pravdou bylo, že žádné další nálože v jejich blízkosti neměl.

Fantom si dal všech pět dohromady. Boje probíhaly už jen v hale nádraží, konvoj obsadil prostranství před a posily ze střechy zmizely, aby budovu obklíčily z boku. Vláda je přečíslila. Jasné vítězství se během pár minut změnilo v drtivou porážku.

Fantomovi kolem ucha prosvištěla střela. Jen tak tak se schoval, jinak by druhá neminula.

„Schovej se! Odstřelovači zaměřili naší pozici," varoval Čipa.

„Co teď?"

Na to ale Fantom odpověď neznal. Měli v podstatě dvě možnosti. Dále bojovat, jejich pozici však zaměřili nejméně dva odstřelovači. Bylo by jen otázkou času, než by Fantoma dostali. Anebo se stáhnout.

„Musíme odsud vypadnout." Bylo to jediné správné řešení. Bitvu prohráli. Vláda na ně čekala. Byli připravení. Pokračováním v boji by nic nezískali. Každý správný Mizera by nyní volil ústup.

Čip v panice balil svůj ovládací pult, ale ruce se mu klepaly. Šlo to špatně. Zato Fantom byl v klidu. I v takto stresové situaci uvažoval racionálně. Plně vnímal okolí, a tak mu neunikl bzučící zvuk vrtulí blížícího se dronu. Pohlédl z okna, nestihl ani namířit a dron nesoucí výbušnou hlavici narazil do okenice. Ani v době, kdy výbuch roztříštil celou zeď, tlaková vlna a střepiny z betonu zasáhly svůj cíl z bezprostřední blízkosti, Fantomovo srdce nejevilo známky sebemenšího vzrušení.

Kapitola 2.: Hry

Uplynulo několik hodin od doby, co nás zajali. Nebylo ale možné s přesností určit, jak dlouho to bylo. Celkově jsme strávili v podzemí dlouhý čas. Naše cela byla ponořená ve tmě, světlo obstarával jen jediný plamen svíčky. A vosku mnoho nezbývalo.

Po té mele, která se strhla nahoře u Hlavního nádraží, nám nezbylo nic jiného, než se schovat v tunelech metra. I když jsem si moc dobře pamatoval slova všech, co mě před pražským podzemím varovali. Neměl jsem ale na výběr. Pavouka, který při vyjednávání zastupoval klan Hvězdářů, jsem odtáhl do haly, abychom utekli z ohniska boje. Vláda ale halu rychle obklíčila a já jim po tom všem zkrátka nemohl padnout do rukou. A tak jsem volil temno podzemních tunelů.

Vláda mi mé činy jistě nezapomněla. Odpálil jsem jejich přehradu na Vltavě – byl to hlavní zdroj elektřiny v Praze – osvobodil jsem Stína, a nakonec jsem dorazil k vyjednávání jako zástupce Odboje. Je jedno, jaký jsem k tomu všemu měl důvod, v jejich očích jsem byl hledaným a nebezpečným teroristou.

Za to Pavouk k tomu přišel jako slepý k houslím. Pohlédl jsem na něj. Mihotavé světlo svíčky se odráželo od jeho plešaté hlavy. Nebyl to válečník. On byl diplomat, který se přimíchal do největší přestřelky, kterou centrum Prahy zažilo. Měli jsme vyjednat podmínky, které by zajistily trvalý mír mezi Vládou a Odbojem.

Někomu se ale tahle myšlenka zjevně nelíbila. A nejhorší na tom bylo, že jsem věděl komu.

Pak jsem pohlédl na muže s ptačí maskou na hlavě, který seděl naproti mně. Jeho železný skelet s přivařenými pláty mu věznitelé vzali. Nechali mu jen jeho masku, která značila členství v gangu Divokých. Vláda ho při přestřelce zahnala do kouta, a on se nás rozhodl následovat do metra. Bylo to jediné východisko, jinak by padl do zajetí Vlády. A tak jsme jednu celu vyměnili za druhou.

Od zajetí nikdo nepromluvil. Věznitelé nás obrali o zbraně, zásoby, cennosti a strčili nás do téhle díry. Dříve to bývala technická místnost, dnes z ní byla cela. Jen holé stěny, popraskané kachličky a odrolená omítka. Ze zdí trčely ustřižené kabely a prázdné hmoždinky. Čekali jsme zde bez jídla a pití.

Až když se knot svíčky blížil k podlaze, zaslechli jsme kroky. Pak cvakl zámek a plechové dveře zavrzaly v otevření. Dovnitř vstoupil ten samý muž, který nás tehdy lapil v útrobách metra. Měl doprovod. Za ním stáli dva drsňáci v podomácku vyrobených zbrojích – kombinace plechů, řetězů a plášťů pneumatik, doplněných o ostré hrany a bodce tak, aby v boji působily co největší zranění.

Jeho zjizvená tvář si nás dlouze prohlížela. A my mlčeli. S napětím jsme upírali zraky na jeho svalnatou postavu.

„Divoký," ulpěl jeho pohled na Zikovi. „Doupě je odsud daleko. Váš gang se jen tak nepoflakuje v tunelech metra." Pak přejel očima na mě. Bylo poznat, že narozdíl od Ziky, kterého si na základě masky okamžitě zaškatulkoval, u mě tápal. „Samotář, který ale umí zacházet se zbraní. Těch návyků se jeden nezbaví." Pak pohlédl na Pavouka.

„A cizák, co zabloudil do centra. To je panečku banda. Jediný vysvětlení je, že prcháte od tý přestřelky u nádraží."

To není tak těžké uhádnout, pomyslel jsem si.

„Dvaja bojovníci," ozval se další hlas. Jeho tón byl zmožený, chraptivý, jako by patřil starci, avšak do místnosti vstoupil mladý muž. Byl potetovaný od nohou až po krátce střižené vlasy s krátkým kohoutem na hlavě. Po těle se mu vinul obrázek hada, který se omotal okolo krku a končil doširoka rozevřenou tlamou, která kopírovala jeho ústa. Nebyl kousek kůže, který by na sobě neměl inkoust. „No to sa hodí. Ale čo s tebou?" probodl pohledem Pavouka. Pak pokynul a jeho doprovod na zem položil otevřené plechovky s jídlem a plastové láhve se špinavou vodou. „Vitajte v našom malom hernom svete. Hazard nám rozhodne nie je cudzí, u nás však kocky, karty ani ruletu nehľadajte. Tu to žije adrenalínom," pousmál se a odhalil tak černé pahýly zubů. Ten svou ústní dutinu a hlasivky trápil horšími věcmi než jen cigaretami. „Na vaše nešťastie, alebo šťastie, to ukáže až čas, vy nestávkujete. Pretože stávkovať sa bude na vás. Máme tu len jedno pravidlo. Osvedčte sa a získate slobodu. Vzdorujte a zomriete. Toto je pozornosť podniku, ďalšiu si musíte zaslúžiť," kývnul k nelibě vyhlížejícímu občerstvení na podlaze. „Ale pozor. Nie sme žiadna charita. Jedlo, prípadne ďalšie pochutiny," pohlédl na Ziku a opět odhalil svůj odporný chrup, „si budete musieť zaslúžiť. Nikto vás do hier nútiť nebude, ale bez jedla zoslabnete a keď sa napokon rozhodnete hrať, tá sila vám bude chýbať. Moja rada pre nováčikov? Keď si vás preveríme, chyťte príležitosť za pačesy a vrhnite sa do boja," spráskl samolibě ruce.

„Promiňte, ale já tomu nerozumím," ozval se Pavouk. „Proč jste nás zajali? Nemáme žádné zlé úmysly, jen jsme nedopatřením zabloudili."

„Cizák," kývl směrem k němu plešoun, který nás zajal.

Potetovaný muž vzdychnul. „Divoký vás zasvätí do všetkého potrebného."

„Drazí pánové," nevzdával se, „já jsem Pavouk, vyslanec klanu Hvězdářů." Pomalu si stoupl, aby na ně nehleděl zespod, i když při jeho výšce to moc nepomohlo. „Mí lidé si mě cení. Jistě by za mě nabídli výkupné."

Jde na to chytře, uznal jsem. *Škoda, že mě si nikdo necení.*

„Takže krovák," zamyslel se. „Pavúk, tvoj les je odtiaľto ďaleko. Tu si v centre. Tu sa hrá podľa iných pravidiel, než na aké si zvyknutý. Buď sa prispôsobíš, alebo zomrieš," pokrčil rameny.

„Ale já zaru…"

„Drž hubu!" vyštěkl na něj nebezpečně plešoun. A Pavouk zmlknul.

„Výborne, to by sme mali. Au revoir," teatrálně se rozloučil potetovaný, otočil se a o odešel. Plešoun jim ještě věnoval zkoumavý pohled a pak se se svými muži také odporoučel. Dveře se zabouchly, zámek cvakl a poryv větru sfoukl slabý plamen svíčky. Místnost upadla do absolutní tmy, jen škvíra pod plechovými dveřmi dovnitř pouštěla pruh slabého světla.

„Kdo to, kurva, byl?" směřoval jsem otázku na Ziku.

Ten si nejprve povzdychl, jako bych ho otravoval. „Ten potetovanej kripl byl Kreator a ten druhej si říká Torpédo. Takovej sráč, co má po okolí celkem špatnou pověst."

„Takže jsi věděl, co jsou zač?"

„Pak mi to došlo."

„Tak proč jsi nám to neřekl?"

„Protože by vám ta informace byla k hovnu," odbyl mě s nezájmem Zika. Pak se uchechtl. „A já si vždycky myslel, že ti gladiátoři sem chodí dobrovolně."

„Já tomu pořád nerozumím," rozčiloval se Pavouk. „Vysvětlí mi někdo, co se tu děje?"

„Zajali nás," prostě odvětil Zika.

„No to bylo vyčerpávající," obořil jsem se na něj. „Tak buď je ti to všechno jedno, nebo jsi tupý jak násada od koštěte."

Zika opět vzdychnul. „Co tady, kurva, vy dva děláte? Proč lezete do centra, když nevíte, do čeho se serete? Já že jsem tupej? Vás dva to tu semlelo jako první dávka párna."

„Asi ti nedochází, že jsi v té šlamastice s námi, co?"

„Dochází. Právě že dochází," zavrtěl hlavou. „Jsme na Florenci. Tohle jsou Hadi metra. A právě proto, že jsme zajatci, nás vhodí do Arény, kde budem bojovat o přežití pro pobavení podělanýho davu."

To jsem si tak nějak poskládal z kusých informací, které jsem postřehl. „Nech mě hádat, Ziko, ty jsi býval součástí toho davu."

„No co, sázky se tu uzavíraj dobrý a má to šťávu."

Jen jsem zakoulel očima.

„To nás jako donutí bojovat? Proti čemu?" strachoval se Pavouk. Oba jsme mlčeli. Já sám netušil, co nás čeká, a Zika o tom zjevně nechtěl mluvit. „Přeci nás tu nemůžou věznit. Nic jsme neprovedli. Vždyť je to nelidské."

„Jo, to asi je," zareagoval Zika.

„Zatracená betonová džungle," ulevil si Pavouk, moc to ale nepomohlo. „Máme nějaký plán? Musíme se odsud dostat. Spáči?"

Já ale žádný plán neměl. Vedli nás podzemními chodbami se zavázanýma očima a já nepoznal nic než tuhle chabě osvětlenou místnost. A teď jsem přišel i o světlo. Za dveřmi byly spletité chodby bývalé stanice metra, navíc hlídané ozbrojenci. A my měli holé ruce.

Zika se podle zvuku přisunul k plechovkám s jídlem. Obsah jsem v té tmě neviděl, ale pamatoval jsem si, jak odpudivě to vypadalo.

„Ty to vážně budeš jíst?" zkřivil jsem ústa.

„Co se ti zase nezdá?" ohradil se Zika.

„Jsme zajatci. Chtějí si nás ochočit. Nejjednodušší způsob je, že do toho zamíchají něco návykového."

„No tak jedině dobře," ponořil lžíci do hnědé hmoty. „Chci odsud zdrhnout."

„To já také," souhlasil jsem.

„No vidíš. A mám jít bojovat s absťákem, nebo plnej síly?" nadzvednul ptačí masku a ochutnal. Sice byla naprostá tma, ale moc dobře jsem věděl, jak se u toho tváří.

„Co takhle pro jednou přemýšlet hlavou?"

„Jen se mrkni, kam nás ta tvoje hlava dostala."

„Zapomínáš, že nás sem dostalo především to zpackané přepadení Vlády."

„Tak ticho!" umlčel nás Pavouk. „Jste jak malé děti. Pokud nebudeme spolupracovat, nikdy odsud neutečeme." Oba jsme mlčeli, Zika mlaskal. „Já nejsem žádný válečník. Bojovat neumím. Celý život jsem se spoléhal na svá ústa."

„Jo. Pokud se tu neplánuješ živit prostitucí, tak je ti to k hovnu," shrnul lhostejně Zika a spolknul další lžíci hmoty.

„Ani nevíme, kde jsme." V zoufalství jsem se opřel zády o zeď. „Kudy vede cesta ven? Navíc jistě nebudeme první, co se o to kdy pokusili. Udělali si z nás otroky a budou nás hlídat jako oko v hlavě."

„Rozhodně tu nemíním sedět a fňukat. Jsem, kurva, Divoký," udeřil pěstí do prázdné plechovky, která se odrazila od zdi. „Budete taky žrát, nebo je to všecko moje?"

Zika měl pravdu. Od doby, co jsem opustil Metropoli, jsem nic nejedl. Ve stresu z nadcházejícího vyjednávání, při adrenalinu, který mě ovládl, když jsem prchal bitevním polem, a v zoufalství, když jsem se potácel tunely metra, jsem na jídlo nepomyslel. Má hlava ho odsunula někam do pozadí, do stínu, kde nebyl vidět, ale nyní, v té nicotě tmavé, holé místnosti, se vrátil zřetelnější než kdy dřív.

A tak jsem se přisunul k jídlu, nahmatal plechovku, ponořil lžíci a okusil jsem hmotu bez chuti. A když jsem polknul, málem jsem vše vyzvracel zpět do plechovky.

„No vidíš, Spáči. Plná huba keců a skutek utek."

„Jo," vzdychl jsem. „Asi bych přešel i něco návykového, kdyby to mělo alespoň chuť. Je to jako žvýkat prošlý rosol."

„To je můj kluk!" rázem ožil Zika a plácl mě po zádech. „Třeba se jednou zbavíš tý upjatosti a bude z tebe pořádnej chlap."

Na to jsem neodpověděl. Nemělo to smysl. Místo toho jsem začal vyzvídat: „Co tedy víš o Hadech metra, Ziko?"

Ten si odplivl, jako by jejich jméno vyvolávalo pachuť na jazyku. „Vznikli jako útočiště po Soudným dni a pak se z nich stala osada. A postupně se to celý zesralo."

„Jak?"

„Prachy, kamaráde. Prachy a moc. Nikdy v tom nic jinýho nehledej. Ať už jsi samotář nebo křovák," rýpnul si do Pavouka, „všichni prahnem po tom jednom. Z Florence se postupem času stala velká komunita, ale právě ta velikost způsobila, že začli strádat. Neměli dostatek jídla ani zbraní, takže se postupem času stali pro místní gangy snadným cílem."

„Ach ty gangy, že?" vrátil jsem mu sarkastické rýpnutí.

„Já vždy hrdě ponesu masku jako člen Divokejch a nikdy ji nesundám. Gangy maj aspoň svůj řád a pravidla. Kdo se do nás nesere, nemá problém. Navíc to byl právě Kreator, kdo je vytáhl z hoven. Bejvalej člen Drexova gangu, jeho blízkej kámoš. Zazásobil Florenc zbraněma a žetonama, Torpédo jim zajistil základní výcvik a pak na jeden kočovnej gang připravili léčku. Nepřežil skoro nikdo. A Torpédo se postaral o to, aby o tom každej věděl. Kreator pak na Florenci zůstal, však mu byli všichni vděční. On ale nebyl žádnej samaritán, byl investor. Sami si ho dosadili do čela a on založil Hady metra."

„Tenhle zpropadený kult?"